

KARÁCSONYI ZSOLT

Előhívás

*Ami most van, csak könnyű teszt,
bármiben újra feltűnhetsz.*

*Mégis: a dallam átvált már, tudod, hogy mindenkit átvágtál,
és leelőztél minden fényt, mégse tiéd a mindenség.
Holnap a homlokod tisztább lesz, talpad a porból mintát vesz.
Italod majd csak sósborszesz, nem hat meg senkit, ha rátöltesz.*

*Ezért az idő most eljött – remeg, ki gyermek, ki felnőtt,
remeg a peremvidéken megbúvó maradék éden.
Reszket a bokor, az állat, reszket, aki még várhat,
riad a lélek, ki tespedten nyugszik a testben, és megretten:*

*mi lesz, ha holnap is így lesz, hogyha a sor végén rím lesz,
vagy majd csak elfut szabadon, mint őrült kataton vonaton?
Ha nem lesz sorvég, se metszet, táj, ami valaha tetszett,
felborul minden képlet, és előtörnek a képek:*

*hogy ami van, az csak emlék, nincs mód, hogy helyére tennéd,
csak alabárd vagy a Hamletben, kínrím egy ócska kis pamfletben,
és ezért nem vár csak szennyes lét, amivel a többit szennyeznéd,
felszívódsz maradék tükrökben, nem vált be egyetlen trükköd sem.*

*Előre hogyha lépnél, több volna az a vártnál,
meg se rezdülne a légtér, hiszen itt más is várt már.
De te a titkot is sejtéd, követné mindenegy sejtéd,
hogyha nem volna a homlokban, amitől végül megrokkann.*

*Ezért csak nyugodtan hívlak,
hangom leengedem hídnak.*

*Tudom, hogy a helyed hol van, láttalak olajos borban –
iszamos rumokban, vodkákban, örökölt, örökös kocsmákban.
Láttalak minden képletben, kivetült, hatalmas képekben –
láttalak rádióban, tévében, ócskasor mennyei fényében.*

*Láttam, hogy látható lettél, hiba a mindenség testén,
felizzó, lusta vaknap, akit épp békén hagynak,
aki a semmiben lépdél, akit csak a hívó képzel,
aki a Valóság – mégsem tartható karban, vagy észben.*

*De mégis elő kell hívni, ezentúl ne legyen könnyű.
A citromszeleten könny ül, ki fogjuk ezt is bírni.*

*Ülünk majd vétkesen, nyugodtan, felhígult, szétszedett sorokban.
Ülünk majd keretben, ketrecben, egyedül, tömegben, mindketten.*

Látod, ez most az állás, mert céloom csak a túlélés.

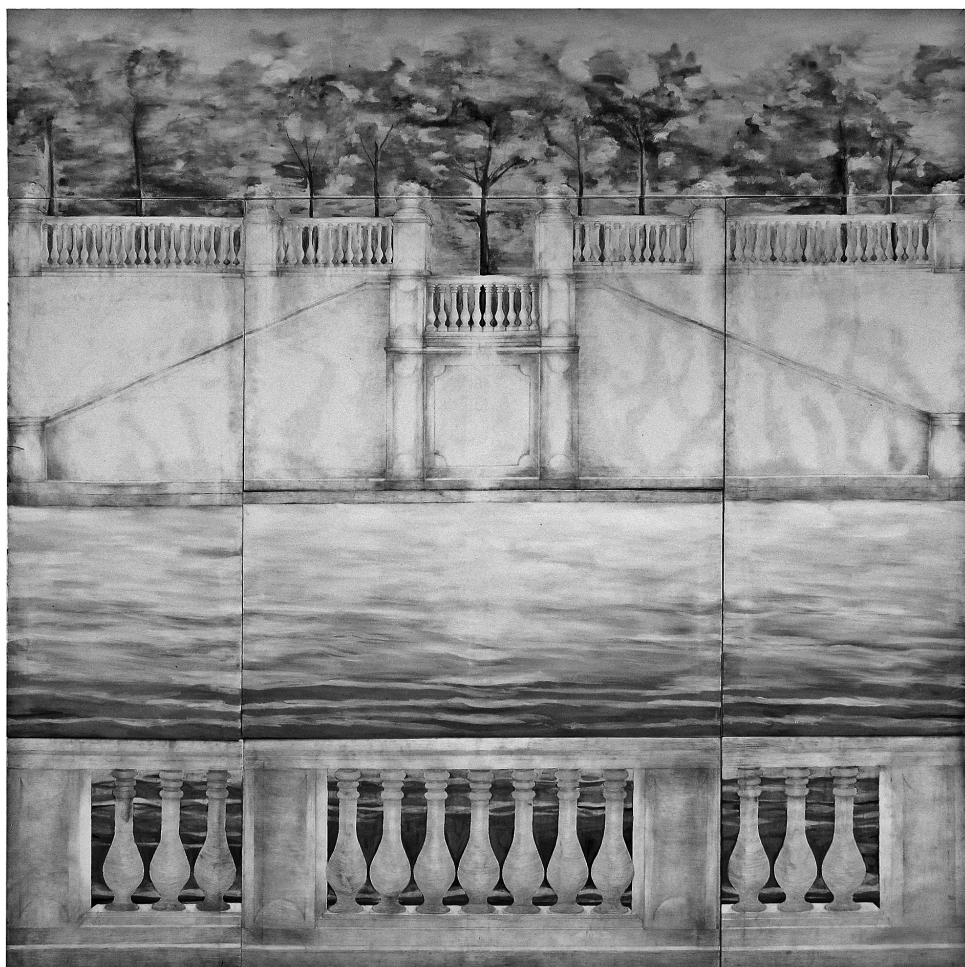
Ami van, azt előhívom.

Ami nem látható, mégis ott táncol a papíron.

*És ha nem lépsz be a képbe, és ha nem lépsz be a táncba,
várhatsz majd odakint másra: lidércre vagy tükörmásra.*

Nem lesz majd, ki előhívjon. Bicsaklik hangod a hídon.

*Fénysugár villan az alkonyban.
Feléd tör. Eléd ér. Megtorpan.*

Ahol a csend lakott (400 × 500 cm, pannó, keretre feszített vászon, festés, ceruzarajz, 2011)